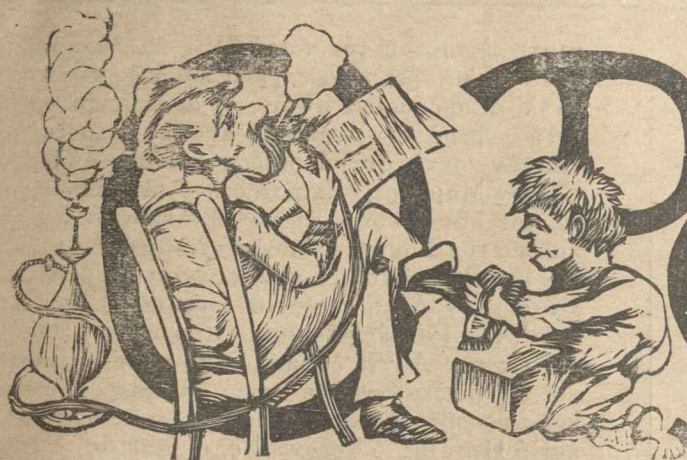

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος πρῶτον ἐν Ἀθήναις,
* ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ ἑρῆκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἐβδομάδα— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποτέλλονται σ' ἑ μ ἑ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα,
Κι' ἂς τὴν δίνει ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ τοῦ Ἰουλίου
καὶ μάρτυρος Προχόρου τοῦ ὁσίου.

Νούμερο εἴκοσι ἑπτὰ,
κι' οὕτε δανείζουν πρὶν λεπτὰ.

Ἄς πῶ καὶ κάτι
γιά τὸ Παλάτι.

Τώρα ποῦ τόσαις συμφοραῖς πλακόνουν τὴν πατρίδα,
τώρα ὅπου ξεφύτρωσε κι' ὁ Ράλλης Κολονέλος,
τώρα ποῦ εἶναι γιὰ παρὰ τὸ μάτι μας γαρίδα,
τώρα ποῦ τριχες κόντεψε νὰ βγάλῃ κι' ὁ Σεμτέλος,
τώρα ὅπου ἀκριβῆνε ἀκόμη καὶ τ' ἄλατι,
φωτιά μεγάλη ἄναψε καὶ μέσα σ' τὸ Παλάτι.

Καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε γῆς Μαδιάμ νὰ γίνῃ
καὶ τοῦτο τὸ κειμήλιον τῶν ἐθνικῶν ἐλπίδων,
καὶ σὲ μιὰ μέρα μοναχὰ ἐρείπια νὰ μείνῃ
πρὸς λύπην τῶν Τραπεζιτῶν καὶ τῶν Κοτζαμπασήδων.
Ἄλλ' ὥς ἐκ θείου θαύματος τρίτην φορὰν ἐσώθη,
κι' εὐθὺς ἀνεπερώθησαν οἱ ἐθνικοὶ μας πόθοι.

Τὸ ξακουστὸ Παλάτι μας στέκει ὀρθὸ καὶ πάλι . . .
χαρῆτε, δέσποιναι ἄβραϊ, χαρῆτε, δεσποινίδες,
καὶ νέοι ὠραιότεροι θὰ ξαναγίνουν μπάλοι,
μαγεντικά θεάματα, τραπέζια κι' ἐσπερίδες.
Γιὰ τὴ φωτιά τοῦ Παλατιοῦ ποσὼς μὴ λυπηθῆτε,
καὶ πάλι μέσ' σ' τῆς σάλαις τοῦ θὰ σφικταγκαλιασθῆτε.

Ὡ σὺ Παλάτι λατρευτὸ προσφιλεστάτων χρόνων
μὲ τὰ λευκά σου μάρμαρα καὶ τὸ πτωχὸ μας στέμμα,
ποῦ μέσα ἀπὸ λείψανα μαρτυρικῶν ἀγώνων
ἦ δόξα τὸ ἐξέθαψε βαμμένο μέσ' σ' τὸ αἷμα.
Παλάτι μας καμαρωτὸ καὶ μυριοξηλεμένο,
μὲ δάκρυα κρυφῆς χαρᾶς κι' ὀνειράτα κτισμένο.

Ἄ! ὅταν ἦσαν μιὰ φορὰ καμάρι σ' τὴν πατρίδα,
ὅταν ἐφαίνεσο αὐγὴ τόσων χρυσῶν ὀνείρων,
κι' ἡ γαλανὴ σημαία σου μὲ γαλανὴ ἐλπίδα
στὰς αὐρας ἐκνυμάτιζε τῶν Ἀττικῶν ξεφύρων.
Ὅταν ἀκόμη ἔβλεπες τριγύρω εἰς τὸν θρόνον
τοὺς γίγαντας τῆς γενεᾶς ἐκείνης τῶν ἀγώνων.

Τότε δὲν ἔπερνες φωτιά καὶ μ' ἓνα σπέρτο μόνο,
κι' ἂν ἄναβες καμμιὰ φορὰ θὰ σ' ἔκαιαν ἐκεῖνοι,
ποῦ μὲ τὰ ἴδια χέρια τῶν ἐσθλῶσαν τὸν θρόνο . . .
φθάνει αὐτοὶ νὰ τῷ θείαν κι' ἐγίνεσο καμίνι.
Κι' ἂν σ' τῆς παλῆαις ἡμέραις μας φωτιά καὶ σὺ ἐπῆρες,
μὰ ἦσαν οἱ σπινθῆρες σου πολεμικοὶ σπινθῆρες.

Ἄλλ' ὅμως τώρα σ' τοὺς καιροὺς τῆς τουφελῆς εἰρήνης,
ποῦ μόνον πόθος πλουτισμοῦ φλογίζει τοὺς πολίτας,
ποῦ χαβριαρόχανο καὶ σὺ κατήντησες γὰ γίνῃς,
ποῦ βλέπεις μέσ' σ' τῆς σάλαις σου τῆς Μπόρσας τοὺς μεσίτας
καὶ συρφετοὶ Τραπεζιτῶν καταφιλοῦν τὸν θρόνο,
σὰν νὰ ἐκτίσθης μ' ἄχυρο ἀνάβεις κάθε χρόνο.

Ἄλλ' ὅμως πρὶν καλλίτερα μαῦρος σωρὸς νὰ γίνῃς
καὶ ἄσμα ἐπικήδειον σ' τὴν τέφρα σου νὰ ψάλλω,
κι' ἦθελα στάκτῃ σ' τὴν φωτιά τῆς τρίτης ν' ἀπομείνης;
μήπως ἐπάνω εἰς αὐτὴν στηθῇ Παλάτι ἄλλο,
ἀστράπτων ἐγκαλλώπισμα τοῦ Δήμου τῆς Παλλάδος,
κι' Ἀνάκτορον μιᾶς σεμνῆς κι' ἡρωικῆς Ἑλλάδος.

Τηλεγραφήματα καινούρια,
που έρχονται με τόση φούρια.

ΔΟΝΔΙΝΟΝ, είκοσι δακτώ.—Δέν σās τὸ λέγω παῖζων,
πόλεμος προμηνύεται τὸν Γάλλων καὶ Κινέζων.
ΠΑΡΙΣΙΟΙ, αὐθιμερόν.—Γαμβέτας εἰς ἔξῃ,
βεβαίως θὰ ἡσυχάζον χολέρα καὶ Κινέζοι.
ΑΥΤΟΘΙ, τόσαις τοῦ μηνός.—Χιλιάδες ἀποθνήσκουν,
ἐν καὶ σπουδαῖα φάρμακα οἱ ἱατροὶ εὐρίσκουν.
ΕΚ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗΣ.—Φοβερόν, ἀλλ' ὅμως τί νὰ γίνῃ;
αὐτὰ τραβᾷ ὅποιος συχνὰ τὸ σπῆτ' τοῦ ἀφίνει.
Ὅμως χρυσὸν παράσημον καὶ εἰς αὐτὸν ἀνήκει,
ποῦ ἔσῳσε τὸν θρόνον μου καὶ τὴν βιβλιοθήκη.
Τὴν ὥρα ποῦ τὸ ἔμαθα ἔτρωγα ἓνα μπακλαβᾶ
καὶ ἄμέσως τὸν ἐπέταξα ...

Τὸ πρακτορεῖον τοῦ ΣΑΒΑ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Οὐφ! ἄρῃσέ με, Περικλῆ, καὶ σοῦχω μία λύπη!
Π.—Καὶ γὰρ ποῦ λόγῳ, βρὲ κουτέ; ἔσένα τί σοῦ λείπει;
ἔχεις τὰ παραδάκια σου, ἔχεις καὶ ἑμένα φίλο,
πηγαίνεις καὶ σ'τὸ Φάληρο, τρῶς κάποτε καὶ ξύλο...
Φ.—Μὰ δὲν ἀφίνεις, Περικλῆ, αὐτὰ τὰ χωρατὰ σου,
δὲν ἔρχεσαι γὰρ μιὰ στιγμὴ καὶ λίγο σ'τὰ σωστά σου.
Ἐδὼ ὁ κόσμος καίεται ...
Π.—Τί καίεται, βρὲ, πάλι;
Φ.—Νάτα! λοιπὸν σ'τὴν πυρκαγιὰ δὲν ἦσουν τὴν μεγάλη;
Π.—Ποιά πυρκαγιὰ;
Φ.—Τοῦ Παλατιοῦ.
Π.—Ἐκὰν τὸ παλάτι;
Πάλι σὲ τρώει, φαίνεται, ἡ ἔρημὴ σου πλάτη.
Φ.—Μὰ πῶς, μωρέ; σ'τὴν πίστι σου δὲν πῆρεσόν χαμπάρι
ἐδὼ ὁ κόσμος σύσσωμος σηκώθη σ'τὸ ποδάρι
καὶ ἔτρεξε ἔσκούφωτος σ'τὸ ντάλα μεσημέρι,
καὶ ὅλοι ἐβαστούσανε καὶ ἓνα κουβᾶ σ'τὸ χέρι.
Π.—Πάλι τὰ ἴδια μ' ἄρχισες καὶ θὰ σὲ μπαγλαρώσω.
Φ.—Βρὲ ἄρῃσέ με μιὰ μικρὴ ἰδέα νὰ σοῦ δώσω
γὰρ αὐτὸ τὸ φοβερό κακό, ποῦ πάλι μᾶς συνέβη,
γιατὶ ἑμένα ἄρχισε ὁ νοῦς μου νὰ σαλεύη.
Ἄκου λοιπὸν...ἐφύσαγε ἓνα μελτέμι πρώτης,
ὅταν ἐμπρός μου πέρασε δρομαῖος στρατιώτης.
Γεῖά σου τοῦ λέω, ἀδελφέ, μὰ στάσου καὶ κομμάτι,
πολλὰ τὰ ἔτη μ' ἀπαντᾷ...φωτιά εἰς τὸ Παλάτι!
Τότε καὶ ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, διόλου καρὸ δὲν χάνω,
τὸ βάζω εἰς τὰ τέσσαρα καὶ σ'τὸ παλάτι φθάνω,
καὶ τί νὰ δῶ, βρὲ μάτια μου;...σπίθαις, καπνὸ, φαν
καὶ τὸν Τρικούπη σ'τὴ σκεπὴ με δυὸ ψηλοὺς κολ-
λάρους, καὶ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ, τὸν θαύμασά σ'τ'ἀλήθεια
εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦχει ζωὴ σ'τὰ στήθεα.
Μπορεῖ καὶ τὸν Κουταλιανὸν δλάκερο νὰ φάη,
αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, αὐτὸς καὶ ποῦ δὲν πάει;
σ'τῆς πυρκαγιᾶς, σ'τὰ δάνεια, σ'τῆς Τράχωναις, σ'τὰ
δάση, σ'τοὺς φάρους, σ'τοὺς προβασμοὺς καὶ ὅπου ἄλλοι
προφθαίνει καὶ σ'τὸ θέατρο ἀκόμη τοῦ Φαλήρου...
αὐτὸς εἶν' ἄνδρας τοῦ πυρός, καθὼς καὶ τοῦ σιδήρου

γιατὶ σὲ τούτου τὸν καιρὸ ὅλ' ἡ Ἑλλάς ἀνάβει,
καὶ δὲν ἔχει κανεὶς γιὰτὶ καὶ πῶς νὰ καταλάβῃ.
Ἀλλ' ἄς ἀφήσουμε αὐτὸν, καὶ ἄς ἔλθουμε καὶ πάλι
σ'τὴ φοβερὴ τὴν πυρκαγιὰ καὶ τὴν ἀνεμοζάλη.
Λοιπὸν κοντὰ σ'τὸν Πρόεδρο στεκόταν ὁ Μαμούρης,
εἰς τὸν Μαμούρη δὲ κοντὰ στεκόταν ὁ Μπουντούρης,
εἰς τὸν Μπουντούρη δὲ κοντὰ στεκόταν ὁ Σούτσος,
καὶ εἰς τὸν Σούτσο δὲ κοντὰ στεκόταν ἓνας μουτσος,
καὶ εἰς τὸν μουτσο δὲ κοντὰ στεκόταν ὁ Λέλης,
καὶ εἰς τὸν Λέλη δὲ κοντὰ στεκόταν ὁ Γουβέλης,
καὶ σ'τὸν Γουβέλη δὲ κοντὰ στεκόταν ὁ Λάγγης,
καὶ εἰς τὸν Λάγγη δὲ κοντὰ ἓνα φουσατό μάγγης,
καὶ εἰς τοὺς μάγγης δὲ κοντὰ καμπόσοι λοποδύταις,
καὶ πυροσβέσται ἅπειροι ἀπάνω σ'τῆς σοφίταις,
καὶ ὁ Πηνελῶς, ὁ Τσέρνοβις, ὁ Σέκερης, ὁ Πάλλης,
ἀκόμη καὶ ὁ Γενήσαρλης, ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης,
καὶ μετὰ τὸ σκύλο τοῦ μαζὶ ὁ Φὼν Κολοκοτρώνης,
ὁ Γιώργης τῆς Δημήτριάνας καὶ ὁ Σπύρος ὁ Πομόνης

Π.—Καὶ τέλος τί ἀπέγινε;

Φ.—

Τί ἤθελες νὰ γίνῃ

μέσα σὲ τέτοιο φλογερὸ καὶ ἄσβεστο καμίνι;
Πρώτα ἐπήρανε φωτιά ἄξαφνα ἡ κουζίνας,
ἔπειτα πῆραν ἄξαφνα φωτιά καὶ ἡ κουρτίνας,
ἔπειτα πῆραν ἄξαφνα φωτιά καὶ οἱ καναπέδες,
ἔπειτα πῆραν ἄξαφνα φωτιά καὶ οἱ λακέδες.
κοντὰ σ' αὐτοὺς τὸ θέατρο, μαζὶ καὶ ἡ ἐκκλησία,
καὶ τέλος πάντως ἔγινε ἐσπερινὴ θυσία.

Καὶ ὅταν πᾶς ἐπήρανε φωτιά καὶ τὰ φουγάρα,
ἀπελπισθῆκαν ὅλοι τῶν καὶ ἀναψαν ταίγαρα.

Π.—Μὰ πές μου, τούτῃ τῇ φωτιά ποῖος νὰ τὴν ἐχῇ βάλλῃ;

Φ.—Καὶ θέλει ὁῶτημα καὶ αὐτὸ, μωρέ στραβὸ κεφάλι;
Τί ἄνθρωπος!... αἰῶνια ζητᾷ νὰ με πειράξῃ.

Σοῦ εἶπα ὅλαις τῆς φωτιαῖς πῶς ὁ Μελάς τῆς βάξει.

Π.—Λοιπὸν;

Φ.—Λοιπὸν ἐκάησαν καμπόσοι στρατιῶται,
μὰ παλληκάρια τῆς φωτιάς καὶ ἀληθινοὶ ἱππῶται,
ποῦ βασιλεὺς γὰρ μιὰ στιγμὴ λαχτάριζα νὰ γίνω,
νὰ τοὺς φορέσω στέφανο, καὶ Φασουλῆς νὰ μείνω.

Π.—Καὶ ποιοὶ ἀκόμα τῷδεξαν;

Φ.—Οἱ σκαπανεῖς καὶ οἱ ναῦταις,
καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι ἦσαν σπουδαῖοι μυιοχάφταις.

Π.—Καὶ λές ἡ νέα πυρκαγιὰ νὰ ἔχῃ σημασία.

Φ.—Ἡ λές καὶ αὐτὴ πῶς ἔγινε γὰρ τὴ φωτοχυσία;

Π.—Ἐ! ὅταν βλέπεις σκαπανεῖς καὶ μέσα σ'τὸ Παλάτι,
καὶ βασιλεῖς με βασιλεῖς καὶ κράτη ἐπὶ κράτη,
καὶ στὰ καλά καθούμενα ἀνάβει καὶ ὁ θρόνος,
αὐτὸ θὰ πῇ συντέλεια πῶς ἦλθε τοῦ αἰῶνος.

Π.—Καὶ ἡ ζημία πόσο λές νὰ ἦν ἀπάνω κάτω;

Φ.—Ὅσα περίπου ἔχασε, θαρρῶ, τὸ Συνδικάτο.

Π.—Καὶ τῶρατούτῃ τῇ ζημίᾳ ποῖος λές θὰ τὴν πληρώσῃ;

Φ.—Στὴ δάχη μας ὁ βασιλεὺς καὶ αὐτὴ θὰ τὴν φορτώσῃ.
Καὶ τίποτα παράξενον ν' ἀκούσης σὲ κοιμᾶται
καινούριους φόρους γὰρ φωτιαῖς ποῦ βάζουν σ'τὸ
Παλάτι.

Π.—Καὶ ὅσιστα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ βασιλεὺς τί κάνει;

Φ.—Τοῦ τηλεγράφησαν, θαρρῶ, καὶ μετὰ τὸ πρῶτο φθάνει.

Π.—Ἐγὼ σοῦ λέω πῶς αὐτὸς δὲν τὸ κουνάει διόλου

καὶ ἂν ὅλο τὸ Παλάτι τοῦ πάη κατὰ διαβόλου.

Φ.—Ἐγὼ σοῦ λέω πῶς θὰ ἀρθῇ....

Π.—Ἐγὼ σοῦ λέω πῶς θὰ ἀρθῇ καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμᾶται.

Φ.—Μὰ σὺ τὸ παραξίλωσες μ' αὐτὸ σου τὸ γεινάτι...
ὅρσε λοιπὸν δυὸ τρεῖς σβερίαις καὶ σύρε σ'τὸ Παλάτι.

Que μόνος εἶν' ἀδύνατον τόσας πυρὰς νὰ σβύνω...
que πυροσβέστης ἔγινα... ἀκόμη τί θὰ γίνω!

Ἀστυνομικὸν Δελτίον
σοβαρὸν τε καὶ ἀστεῖον.

Χθὲς περὶ δεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς καὶ περιπλέον
μπάμ! ἠκούσθη ἓνας κρότος ὡς μεγάλου πυροβόλου,
μετ' ὀλίγον ἓνας λόχος ἔτρεχεν ἐκ σκαπανέων...
εἶχε πέση εἰς τὴν ΜΗΟΡΣΑ ἡ σκεπὴ μετὰ τοῦ θόλου.
Πυρκαγιὰ δὲ ἐξεργάγη σ' ἓν ἐκεῖ πλησίον μέρος,
ἀλλ' ἐπρόφθασεν ὁ λόχος καὶ τὴν ἔσβυσεν ἐγκαίρως.

Μὰ καλὰ καλὰ δὲν εἶχε ἡ φωτιά ἐκείνη σβύσῃ
καὶ ἓνα νέο μπάμ ἠκούσθη ἀπὸ μία μυρμαρία...
πυρκαγιὰ καὶ ἐκεῖ σπουδαῖα εἶχεν ἔξαφνα ἀρχίσῃ,
καὶ ἔτρεξαν οἱ πυροσβέσται μετὰ μιὰ δευτέρῃ ἀντίλῃ.
Μὰ δὲν εἶχαν ἀκόμη εἰς τὴν πυρκαγιὰ προφθάσῃ,
ὅταν ἄλλο μποῦμ ἠκούσθη καὶ ἄλλη νέα εἶχε πιάσῃ.

Τὸ ἔχουν καὶ ἄλλοι πυροσβέσται με ἀντλίας καὶ με κάρα,
μετὰ τὸ μπάμ καὶ μποῦμ πάλιν νὰ βρογγοκτυπᾷ σ'τὴν πόλιν,
καὶ ἔξαφνα ἀρχίσαν ὅλα νὰ καπνίζουν τὰ φουγάρα,
ποῦ ἐνόμιζες πῶς πλέουν τῶν Δυνάμεων οἱ σιλόλοι.
Καὶ μετὰ σ'τοῦ καπνοῦ τὰ νέφη μόλις ἔβλεπε τὸ μάτι
ὅταν καὶ ἄλλο μποῦμ ἠκούσθη...πυρκαγιὰ καὶ σ'τὸ Παλάτι!

Κι' ἐσπεύσαν παιδιὰ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ συνδράμουν
καὶ εἶχεν ὅλους καταλάβῃ ζωντανὴ ἀπελπισία,
καὶ ἔτρεξαν καὶ λιτανεῖαι σὲ μιὰν ἐκκλησίαν νὰ κάμουν,
ἀλλὰ μπάμ βροντᾷ καὶ πάλιν, πυρκαγιὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία!
Τότε πλέον ὁ καθέννας ἀρπάξε καὶ ἓνα σωλῆνα,
καὶ ἄρχῃ νὰ καταβρέχη μοναχὸς τοῦ τῆν Ἀθήνα.

Διάφορα κοινωνικά,
παραπολύ σημαντικά.

- 'Επὶ ἀδείᾳ ἔφυγεν ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας.
- Σταφίδα 'φέτος ἔχομεν μεγάλη· ἔσιδε ας.
- 'Ενα του σπῆτι 'χάρισε ὁ Νί. Μαυροκορδάτος.
- 'Ο κάθε δρόμος τῆς Τουλῶν ἀπὸ νεκροῦ γεμάτος.
- Εἰς Δήλεις πυρκαϊὰ καὶ στοῦ Ψυορῆ μιὰ ἄλλη.
- Ἀλλὰ καὶ στὰ ἀνάκτορα μιὰ πυρκαγιὰ μεγάλη.
- 'Η στέγη ἐγκρεμίστηκε τοῦ Χρηματιστηρίου.
- Ἐρχονται ὅλοι εἰς χρυσὸν αἱ δόσεις τοῦ δανείου.
- Ἐν Σύρῳ ἡ ἐφημερίς ὁ «Κῆρυξ» ἐξεδόθη.
- Περί φωτιάς ἐν Ὁρωπῷ ψευδῶς χθὲς διεδόθη.
- Ἐν Παρισίοις θνήσκουσι τριάντα τὴν ἡμέρα.
- Κι' εἰς Ἰταλίαν πρὸς Βυρῶν ἀφίκετο χολέρα.
- 'Ο Χαρατζῆς ὁ τοῦ «Φανοῦ» μᾶς ἦλθ' ἀπὸ τῆ Σύρα.
- Παραπολύ ἐξέπεσε πρὸ ἡμερῶν ἡ λίρα.
- Ἀπαγωγή μιᾶς γηγᾶς ἐν Κωσταντινουπόλει.
- Μετὰ χολέραν ἔρχεται ὁ τύφος κι' ἡ πανώλη.
- Βάρκα προχθὲς ἐβούλιαξε κοντὰ 'στὸν Φαληρέα.
- Καὶ ὁ Φιλήμων ἔπαιξε στὸ θέατρον ὥραϊα.
- Καὶ ἄλλος ἠτυοκτόνησε προχθὲς μὲ μιὰ καρέκλα.
- Ἐτιμωρήθη τρίμηνον καλογρηὰ τις Θέκλα.
- Τρικούπης μετενόησε καὶ φεύγει εἰς Καλάμας.
- Γενήσαρλης ἐκάηκε καὶ εἰς τὰς δυὸ παλάμας,
- καὶ ἀνηγγέλθη τὸ συμβάν μετὰ μεγάλης λύπης.
- Ρικάκιος πανήγυρις ἐν τοῖς Ἀμπελοκήποις.
- Εἰς ὄνος ἠτυοκτόνησε μὲ κόφφινον ἐπ' ὄμου,
- ὀφθεῖς προχθὲς εἰς τὰς γραμμὰς τοῦ Σιδηροδρόμου.
- 'Η Σύρος εἶν' ἀνάστατος ὡς ἐκ τῶν νέων φόρων.
- Ἀλλαις φωτιαῖς ἀγγέλλονται καὶ ἐκ τῶν περιχώρων.
- Συμβούλιον καὶ δήμαρχος Κερκύρας παραιτοῦνται.
- Ἐφέτος κατὰ σύμπτωσιν σπῆτια πολλὰ κενοῦνται.
- Ἀπ' τὰ μπαλκόνια πέφτουνε ἡ γλάστραις καίφονεῦουν.
- Οἱ Χαλκιδεῖς ἐλάττωσιν τῶν φόρων τῶν γυρεῦουν.
- Καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, ὡς ἔργα πατριώτου,
- νέα βιβλί' ἀγόρασε τοῦ Μολοσσοῦ τοῦ Ζώτου.
- Οἱ «Τρεῖς Σωματοφύλακες» ἐντὸς τῶν «Ὀλυμπίων»
- θριάμβους ἀπεκόμισαν δυὸ ἡμερονυκτίων.
- Μονομαχία τῶν ΚΑΙΡΩΝ μὲ δώδεκα γ α λ ό ν ι α.
- Εἰς Πάτρας ὁ Κουταλιανὸς ὀίχνει πολλὰ κανόνια.
- 'Ο Λέλης εἰς τὴν πυρκαγιὰ εἰργάσθη κατὰ κόρον,
- λασπώσας τὸ παποῦτσι του ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων.
- Θαρρῶ τὰ ἐξωτερικὰ πῶς εἶναι θολωμένα,
- ἀλλ' ὅμως μὴ πιστεύετε παραπολύ κι' ἐμένα.

Ἐπιστολὴ ἐκ Μασσαλίας
μετὰ μεγάλης δυσκολίας.

Φεύγουν κι' ἀκόμα φεύγουνε τὴν κίτρινη χολέρα, ἀλλὰ κι' ἐκείνη ἀπὸ 'δῶ καθόλου δὲν σαλεύει, κι' ἐνῷ χιλιάδες παραιτοῦν τὴν πόλιν κάθε μέρα, γυρίζει καὶ ἀδιάκοπα τὸν κόσμον ξεπαστρεύει. Καὶ τώρα ὅπου κάτοικοι δὲν μένουν πλέον ἄλλοι, εἶν' ἀληθὲς πῶς ὑφείσιν ἐπικρατεῖ μεγάλη.

Ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς καὶ πότε ἦλθεν εἰς τὴν Μασσαλίαν δὲν εἰμπόρεσαν ἀκόμη διόλου νὰ ἐξακριβώσουν... τὰ μιάσματ' ἀποδίδουν μερικοὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἄλλοι πάλιν εἰς τοὺς Γάλλους προσπαθοῦν νὰ τὰ φορτώσουν, κι' ἐνῷ συζητοῦν εἰς ὅλα—σάν Ῥωμηοὶ—τὰ καφφενεῖα, ἡ χολέρα πέρνει βόλτα καὶ θερίζει μὲ μανία.

Καὶ τῶν σοφῶν μας ἱατρῶν ἀρχίνησαν αἱ γνώμαι νὰ ἀλληλοσυγκρούωνται μὲ πείσμα φοβερό, καμπόσοι ὅ,τι βρίζουμε μᾶς λέγουν νὰ τὸ τρώμε, πάλλοὶ νὰ μὴν ἐγγίζουμε οὔτε ψωμί ξερό, κι' ἔτσι νὰ ξεμπερδέψουμε μονάχα σ' ἓνα μῆνα ἀπὸ χολέρα μερικοὶ καὶ ἄλλοι ἀπὸ πείνα.

Εἰς καθηγητὴς ἐξ ἄλλου—ὁ σοφὸς Παστέρ—θαυμάζει πῶς νερὰ πολλὰ δὲν χύνουν εἰς τοὺς δρόμους νύκτα μέρα, ἀλλ' ὁ Κώχ, σοφὸς ἐπίσης—μὴ γιὰ τὸ θεὸ φωνάζει, τὸ κατάβρεγμα τῶν δρόμων εἶν' αὐτιόχημα χολέρα. Καὶ γιὰ τοῦτο πολλοὶ δρόμοι καταβρέχονται μὲ κᾶρα, κι' ἄλλοι πάλιν μᾶς θυμίζουν τὴν κατάξεση Σαχάρα.

Μὰ ἓνας ἄλλος δόκτωρ, ξεχάνω τ' ὄνομά του, νομίζει ὡς σωτήριο καθένας μας νὰ ζώνη μιὰ πλάκα ἀπὸ χάλκωμα φτερισμένη 'στὴν κοιλιά του, καὶ μ' ἓνα τέτοιο θώρακα μονάχα τὴν γλυτώνει. Ὡς τὴν συμβουλὴν του ἔτρεξαν 'στους γύφτους ὅσοι ὅσοι, καὶ τὴν κοιλιά του ὁ καθεὶς γυρεύει νὰ γανώση.

Ὁ Φωβέλ κι' ὁ Στράους ὁμῶς ἰσχυρίζονται πῶς πρέπει, ἀπειραις φωτιαῖς ν' ἀνάβουν σὲ πλατεῖαις καὶ σοκάκια, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ καθένας εἶν' εὐχάριστον νὰ βλέπῃ μὲ φωναῖς νὰ τῆς πηδοῦνε κάθε γειτονιάς παιδάκια. Στὴ στιγμὴ κανεὶς θυμᾶται τὴν ἀμίμητη Ἀθήνα 'στ' Ἀγναντοῦ τοῦ πηδηχτήματος τὸν χαριτωμένο μῆνα.

Κι' ἐνῷ καθένας ἱατρὸς καὶ μιὰ μᾶς λέγει γνώμη, καὶ κάθε μέρα συνταγαὶ τοιχοκολλοῦνται τόσαι, αἰφνης ἀπὸ μικρόβια γεμίζουν οἱ δρόμοι, κι' ἐμεῖς τὰ μεγαλόβια... πατεῖς με καὶ πατῶ σε. Κι' ἔτσι ἐδῶ δὲν ἔμεινε πέτρα 'στὴν ἄλλη πέτρα... τοιαῦτα τὰ ἡρωϊκὰ κατὰ χολέρας μέτρα.

Καὶ τώρα σὲ ἀσπάζομαι,
ἂν καὶ χολεριάζωμαι.

Νὰ καὶ μιὰν ἀγγελίαν
ἀφορῶσαν τὴν κοιλίαν.

Θέλεις νὰ φᾶς, θέλεις νὰ πιῇς, καὶ λίγο νὰ πληρώσῃς; Ἐς τὴν ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ πηγαίνε ἀμέσως νὰ τὸ στρώσῃς. Μὲ τόσῳ ἔμορφο φαγὶ ἔχει θεὸς νὰ χορτάσῃς, ὅπου κι' αὐτὸ τὸ σπῆτι σου ἀκόμα θὰ ξεχάσῃς. Ὑπερσοῖα προθύμος, ταχύτης δεκάκις... Στὸν Πειραιᾶ εὐρίσκεται αὕτη ἡ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς ἐρώμαις τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν «Ἐὺ Φρονούντων» — νύκτα μέρα συζητοῦντων
μὲ μπαλκῶνες καμπόσους, — πατσατζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.